

Együltömben olvastam el ezeket a történeteket és roppantul élveztem őket. Most már értem, miért mondják az emberek, hogy amikor Alex ezeken az elbeszéléseken keresztül Igét hirdet, még a légy döngését is hallani lehet. Azt is tisztán látom, hogy Isten kegyelméből miért pont ezek azok az alkalmak, amikor a hallgatóknak leesik a tantusz. A jó elbeszéléseknek megvan az a tulajdonságuk, hogy képesek beférkőzni az emberek gondosan felépített barikádjai mögé. E fantáziadús újrafeldolgozásoknak köszönhetően ezek a beszámolók századokat hidalnak át. Úgy érezzük magunkat, mintha korabeli szemtanúk lennénk, sőt, résztvevők, miközben meglátjuk az igazságot és átérezzük annak erejét. Bárcsak ezek az eseménysorok sokakat a világ legnagyobb történetének hőiséhez vonzanának!

Alasdair I Macleod

Szent Andrews-i Presbiteriánus Egyházközség
lelkipásztora

Az elbeszélő prédikálás művészetét kifejezetten nehéz művelni, mivel a képzeletnek az igazság közvetítését kell szolgálnia, valamint az igazság megértésére kell serkentenie az olvasót, azonban sohasem szabad átvegye az irányítást. Alex MacDonald olyan történetsorozatot tár elénk, mely a jól ismert történelmi tények feldolgozása közben azokra a vidékekre és időkbe kalauzol, ahol valójában lejátszódtak. A könyv fiataloknak

és időseknek, viharedzett igehirdetőknél és az igazság keresőinek egyaránt szól, illetve mindenkinek, aki egyszerűen csak kedveli a jó történeteket.

Manuel Reaño

A kolumbiai Bible Seminary igazgatója
Medellin-Kolumbia, Dél-Amerika

Vajon az lenne a helyes, ha az evangélium csupán pallérozott stílusban lenne elérhető számunkra? Vagy pedig az elbeszélés puszta ereje is szolgálhatja az örömhírt a fiatalok és idősek életében? Alex MacDonald *Mondd el a történetet* című új könyvében Jézusról szóló ősi történeteket mesél újra mai nyelvezettel. Magával ragadó kifejezései, sajátos nézőpontból arra invitál, hogy az újdonság frissességével fűszerezve hallgassuk az evangéliumi üzenetet. Alex MacDonald, a hű prédikátor, kiváló érzéssel teszi érthetővé az örömhírt minden ember számára. Az időtlen igazság és az élénk képzelőerő egyesítése szívet melengető. A tucatnyi szemtanú beszámolója a bibliai szereplőkről arra indítja az olvasót, hogy ismét felfedezze, mekkora kincs Jézus és szeretetének régi-régi története!

W. Duncan Rankin

A Covenant Presbyterian Church lelkipásztora
Oak Ridge, Tennessee

„Ha egy tükör pillanatok alatt láthatatlanná tud válni, arcunkat viszont annál élesebben láthatóvá tudja tenni, akkor »működött« jól. Hasonlóképpen amennyiben egy történet, ahogy azt nekem elmondod, képes igazi arcommal szembesíteni, még azon az áron is, hogy eltünteti magát a bibliai történetet, sőt ezt a könyvet is, amit most kezében tart az Olvasó, akkor olyan valóságossá teszi a Szentírást, amilyen láthatatlan és mégis valóságos tud maradni maga az Isten.”

Horváth Levente
erdélyi református lelkipásztor

Alex MacDonald

**MONDD EL
A TÖRTÉNETET**

Az ács

Koinónia
Kolozsvár, 2011

A fordítás alapjául szolgáló mű
Alex MacDonald: *Tell me the story. The Carpenter*
Christian Focus Publications, 2007

Fordította KONCZ MARIANNA
Lektorálta JOÓ ERIKA
Utószó LŐRINCZ CSILLA

© Christian Focus Publications, 2007
© Lőrincz Csilla, 2011
© Koinónia, 2011
Hungarian translation © Koncz Marianna, 2011

A bibliai idézeteket az 1975. évi új fordítású Biblia javított kiadásából (1990) vettük át.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MACDONALD, ALEX J.

Mondd el a történetet : Az ács / Alex J. MacDonald ;
trad.: Koncz Marianna. - Cluj-Napoca : Koinónia, 2011
ISBN 978-973-165-049-4

I. Koncz, Marianna (trad.)

1.

Az édesanya története

Akkoriban nagyon fiatal voltam – még tinédzser. Most már idős vagyok... Mennyi minden történt azóta! Gyakran faggatnak az emberek azokról a napokról. Bár amióta Dr. Lukács lejegyezte a történetemet, már nem is olyan sokszor. Ha szeretnéd, olvasd el, abban minden benne van.

De én is szívesen elbeszélésem, valójában jól esik emlékezni.

Miként említettem, fiatal lány voltam, mikor mindez kezdődött. Sötét időkét éltünk. A király zsarnok volt. „Nagynak” szólították. Ha engem kérdezel, büszkeségben és kegyetlenségben alakított nagyot. Ó igen, emlegették a sok fenséges épület miatt, melyeket építtetett... görög és római stílusban. Még templomunkat is hatalmasság alakíttatta. Talán azt remélte, az emberek majd elhiszik róla, hogy olyan csodálatra méltó, mint Salamon. De kitűnő épületek alkotásánál több kell, hogy valaki valóban naggyá váljon! Mindenesetre a pogány templomok építése ellen nem volt semmi kifogása. Hallottad, hogy halála előtt kivégeztette feleségét és fiait? Legalább a nő hamarabb meghalt, mint a fiai... Szegény asszony.

Sokáig tartott ez a sötét időszak. Egy időre felcsillant a reménysugár, amikor Makkabeus Júdás visszaszerezte a függetlenségünket. De ez csak addig tartott, míg a rómaiak bevonultak –

aztán Heródest juttatták trónra. Ő az első császár, Augustus barátja volt. Vicces, hogy ilyen magasztosan hangzó neveket vettek fel, mint „Nagy” és „Augustus” („Nagyra becsült”). Milyen távol is állnak ezek attól a névtől, amelyet a fiam választott magának – Ember Fia, semmi több.

Tehát, amint meséltem, sötét korszakot élünk. Már réges-régen nem érkezett üzenet az Úrtól – sok emberöltő óta. Persze ott volt nekünk a törvény, a próféták és az írások, de mindezek előremutattak valamire – egy sokkal nagyszerűbb irányába. Tudod, bámulatos ígéreteket mondhatunk magunkénak – az Ábrahámnak szóló ígéreteket – arról, hogy az egyik leszármazottján keresztül az Úr bőséges áldást hoz majd a világ minden nemzetére. Júda törzsének oroszlánjáról szóltak az igék, Dávid csodálatos fiáról, aki majd megszabadít minket, megmenti a szegényeket és a szükségben szenvedőket, elnémitja a gazdagokat és a fennhéjázókat.

Néhányan sóvárogtunk minderre. Sokan úgy gondolták, az a rómaiaktól és Heródestől való szabadulásra vonatkozik. Akkoriban magam is ezt hittem. De most... sok minden megváltozott. Teljesen más világ ez.

Tudod, Dávid sarja vagyok. A férjem, József, szintén közvetlen ágon Izrael igaz királyaitól származik. Egy rég elfeledett nemzetből, mely árnyak közt élt – míg Isten népe felett felkapaszkodott főpapok és királyok uralkodtak. Gábrriel azonban

nem hozzájuk jött – nem Heródes egyik lányához az előkelő palotába, sem egy főpap lányához Heródes jeruzsálemi templomába, hanem hozzám! Igen, hozzám, szegény názáreti lányhoz, Józsefnek, az ácsnak a jegyeséhez.

Sokan kérdeztek már Gábielről: milyen érzés volt angyallal találkozni? Nos, nem olyan, ahogy az ember képzelné. Sőt még ahhoz az élményhez sem hasonlít, melyről a betlehemi pásztorok később meséltek. Nem volt ragyogó vagy csillogóan fényes, sem félelmetes vagy ijesztő. Halk volt, tapintatosan szólt hozzám.

Nem a kinézete kavart fel, hanem amiről beszélt. Kijelentette, kegyelembe fogadott vagyok, és az Úr velem van. Ilyet még egy finom hölgynek sem szokás mondani, én pedig egy senki voltam. Láttam rajtam, hogy ez nyugtalanított, és így szólt: – Mária, ne félj! Arról beszélt, hogy megtaláltam, amit egész életemben kerestem: Isten jóindulatát és kegyelmét.

Ekkor tárta fel előttem, hogy gyermekem lesz. Nem akármilyen csecsemő! Azt mondta, fiam lesz, és azt is, hogyan hívjam – Józsuénak, vagyis Jézusnak, a Nyugat nyelve szerint. Elmondta, hogy Isten Dávid trónjára fogja ültetni, és királysága örökké tart majd.

Ez még nem minden. Elmondta azt is, hogy Isten Fiának hívják majd. Nem értettem, mit jelent ez – legalábbis akkor nem. Csak úgy erőlködtem, hogy mindent felfogjak. A Király visszatér! Az Ígélet Gyermeke megszületik. Isten keze

megmozdult! A várakozás ideje letelt. A sötétségnek vége szakad. És én leszek az édesanyja!

Hogyan éreztem magam?! Meglepve, megrendülve, kábultság lett úrrá rajtam, elragadtatott voltam az örömtől, de meg is rémültem. S hogy én erre mit feleltem? Vedd számításba, hogy csupán tinédzser voltam. Rögtön azt kérdeztem: – Hogy történhet? Még szűz vagyok! Most talán az jár az eszedben, hogy angyallal nem illik így beszélni, de tudni akartam. Mert mindvégig egy szót sem ejtett Józsefről!

Így válaszolt: – A Szentlélek fog rád szállni, és hatalmas ereje fog beárnyékozni. Így a Szentet, aki születik, Isten Fiának hívják majd.

Aztán idős rokonomról, Erzsébetről mesélt. Egész életében képtelen volt gyermeket foganni. Tudtomra adta, hathónapos terhes. Istennél semmi sem lehetetlen – mondta.

Végre derengeni kezdett valami. Kisbabám lesz. Egyetlen férfi – József vagy más – beavatkozása nélkül. Ő lesz a gyermekem – Dávid oly rég megígért fia.

Megijedtem, de sikerült kiböknöm: az Úr szolgálólánya vagyok. Történjen úgy, ahogy mondtad. Úgy tűnt, ez elnyerte tetszését. Távozott.

Nos, a gondolataim összezavarodtak. Mihez kezdjek? Nem tudtam. Valakivel beszélnem kellett. Félttem bármit is mondani Józsefnek vagy a szüleimnek. Nem tudtam, hogyan reagálnának. Éppen ezután jutott el hozzánk a hír Júdea dombos

vidékéről, hogy Erzsébet gyermeket vár. Ráébredtem, hogy ez a legkedvezőbb alkalom. Azt mondtam, el akarok menni Erzsébetnek segíteni. Dióhéjban: a szüleim és József egyetértettek, ez remek ötlet. Isten olyan jó volt hozzám. Megengedte, hogy meglátogassam az egyetlen embert, aki megérthetett.

Hosszú volt az út a hegyeken át a Jeruzsálem melletti város felé, lehetőséget nyújtott átgondolni a történeteket. Mikor megérkeztem Erzsébethez, valami rendkívüli történt. Köszönésemre azzal válaszolt, hogy áldott vagyok az asszonyok között. Az Úr édesanyjának hívott és azt mondta, hogy a méhében növekvő gyermek hangom hallatán örömeiben megmozdult. Ő tudta. Ne kérdeztétek, honnan, de tudta!

Szinte felszakadt belőlem minden szó – mindaz, amin az úton gondolkoztam. Alig hittem, hogy tényleg saját hangomat hallom. Azelőtt sosem tartottam beszédet. De minden gondolatom akörül forgott, Isten mennyire megáldott – egy senkit. A feje tetejére állította a világot! Arra készült, hogy a magas rangúakat, a hatalmasokat megalázza, és a szegényeket az alázatosakkal együtt felemelje. Minden egyszerűen feltört belőlem. Erzsébet rávett, hogy tanuljak meg minden szót kívülről, és ő is emlékezetébe véste. Sőt megkérte a férjét, hogy írjon le mindent töviről hegyire. Ő megnémult, miután Gábrriel bejelentette a fia születését, de legalább a hallása jó volt és írni is tudott. Lejegyzett mindent, amit az angyal akkoriban

mondott neki, és azt is, hogy születendő fiukat Jánosnak kell nevezniük. Minderről Dr. Lukács történelmi művében olvashatsz – ő mindent le-másolt. Rendkívül okos ember. Nagyon kedves is... ahhoz képest, hogy görög!

Az a három hónap, melyet Erzsébettel töltöttem, valóban nagyszerű volt – addig maradtam nála, amíg meg nem született a gyermeke. Ez nem mindennapi élmény. Mivel az apja nem tudott beszélni, a babát az összes ősz szakállú Zakariásnak akarta nevezni, mint az édesapját. Erzsébet ellenkezett: Nem! Jánosnak kell nevezni! Erre hevesen rázták a fejüket, mert a családban senkit sem hívtak így. Megkérdezték Zakariást, aki mindenki nagy meglepetésére azt írta: János a neve. Beszélni kezdett. Egyszerre tört fel minden szó – pont úgy, ahogy velem történt annak idején. Arról beszélt, hogy János próféta lesz, az Úr útját fogja előkészíteni. Kijelentette, hogy eljön a felkelő nap a mennyből, ráragyog azokra, akik addig sötétségben, a halál árnyékában éltek.

Amikor visszatértem Názáretbe, tudtam, mi a teendőm. Erzsébettel már megbeszéltük. El kellett mondanom Józsefnek. Azt mondta, meg fogja érteni... végül.

Ez volt a legborzasztóbb időszak. Egyáltalán nem értette meg. Azt hangoztatta, hogy felbontjuk a jegyességet. Megígérte, titokban fogja tenni. Nem akarta, hogy szégyenbe kerüljek. (Ez annyira jellemző Józsefre – mindig helyesen

akart eljárni, de úgy, hogy senkit se sértsen meg.) Egyszerűen nem volt hajlandó végighallgatni. Azt hiszem, ez érthető. A menyasszonya teherbe esett, és tudta, nem ő az apa. Úgy tűnt, képtelen ennél tovább látni. Azon az estén álomba sírtam magam. Minden ismét feketének tűnt. Miért engedte Isten, hogy ez bekövetkezzen?

Nem tudom, mi történhetett volna ezután, de azon az éjjelen Isten álmot bocsátott Józsefre. Egy angyal megnyugtatta, hogy nem kell semmitől félnie. Feleségül kell vennie. Gábriel pontosan azt az üzenetet adta át neki, mint nekem: a fiam a Szentlélek által fogant, és Jézusnak (Mégváltónak) kell nevezni, mert ő fogja megmenteni népét a bűneitől.

Őszintén bevallom, ezek után nagy volt a sírás-rívás, és hatalmas békülés következett. Aztán tényleg összeházasodtunk. Jézus világrajövetele után bizony születtek még gyermekeink – Jakab, József, Júdás, Simon és a lányok. De egyikük sem emlékeztetett az elsőszülöttre. Hogyan is hasonlíthattak volna hozzá?

A születéséről akartál többet megtudni. Nem Názáretben született, ahol laktunk. Nem volt különös, minden Isten terve szerint történt. Augustus császár, aki Rómában ülésezett és elhatározta, hogy népszámlálást tart az egész birodalomban, belépett a történetbe. Mindenkinek a saját szülővárosába kellett mennie, hogy nyilvántartásba vegyék. Mivel József nem a galileai

Názáretből származik, hanem a júdeai Betlehemből, Dávid király városából, ide kellett mennünk. Hosszú és nehéz utat tettünk meg, pedig már majdnem kilenc hónapos terhes voltam. Meghatározott időpontban kellett jelentkezni, pont jókor értünk oda. De annyira zsúfolt volt a város, hogy nem találtunk szálláshelyet. Senki nem ajánlotta fel a szobáját. Ezt különösnek találtam, hiszen már annyira látszott rajtam, hogy babát várok. Ha belegondolunk, nem csak az előkelőkre és a hatalmasokra jellemző, hogy ragaszkodnak a jogaikhoz, nem igaz? Akkoriban sok ember nem fogadta be Őt.

Pont ezért született istállóban, és ezért lett az állatok jászla első fekvőhelye. A vendéglős kedves ember volt, nem akart teljesen hátat fordítani nekünk. Nem hiszem, hogy ez lett volna a lehető legalkalmasabb hely, hogy világra hozzam a gyermeket, de legalább meghitt volt.

Magában a szülésben nem volt semmi különleges. Azóta sokszor adtam már életet csecsemőknek, ez mindig ugyanazzal a gyötrő fájdalommal járt, és utána, ahogy megszületett az egészséges baba, ugyanaz az áradó jókedv következett. Mégis az első sajátos volt, hiszen a baba különleges volt. Nem úgy értem, hogy nem sírt, vagy nem kellett volna úgy etetni és pelenkázni, ahogy minden más gyermeket. Ebben az értelemben ugyanolyan volt. De ő volt az Elsőszülött. És nem csupán az *én* elsőszülöttem, ha érted, miről beszélek. Tudtuk, ki ő, de teljesen még nem fogtuk fel.

Félelmetes, ugyanakkor csodálatos felelősséget éreztünk, miközben bebugyoláltuk és a jászolba fektettük. Tudom, minden szülő így érez, de ez más volt. A mi felelősségünk volt, hogy felneveljük, akit Dávid Fiaként ismernek majd, a Fenséges Fiát. Itt, egy istállóban vágott neki az életnek.

Úgy vélem, ez illett hozzá a leginkább. Amikor felnőtt, azt mondta, azért jött, hogy örömhírt hirdessen a szegényeknek. Isten már előzőleg megértette velem tervét a büszkék megtöréséről és az alázatosak felemeléséről. Jézusnál alázatosabban nem kezdhetne volna senki az életét.

Ráadásul ekkor betódultak a pásztorok. Nem tudom, miként vélekednek róluk ott, ahonnan te származol, de a mi köreinkben a pásztorok a legalsóbb rétegnek számítanak. Még a legzordabb időben is kint kellett maradniuk a hegyekben. Nem jutottak el minden vallásos ünnepre. Valójában úgy néztek rájuk, mint a száműzöttekre. Ezen mindig is csodálkoztam, hiszen Jákob, a nagy elődünk, Mózes próféta is, sőt Dávid király is pásztor volt. Később örömmel és büszkeséggel töltött el, mikor a fiam azt mondta, hogy ő a jó pásztor. Mintha ezzel helyreállította volna az elveszett méltóságot.

Az illető pásztorokban semmi méltóságteljest nem találtam. Épp akkor érkeztek a hegyekből. Izgalom áradt belőlük. Ha az ember rájuk pillantott, nem tudta eldönteni, vajon szellemet lát-e vagy a fényt az éjszakában.

Így szóltak: Ott van! Ahogy az angyal mondta. Gondosan bepólyálva, de jászolban fekszik. Pont, ahogy mondta. Félénk bárányszemekkel állták körbe. (Nem tudom, a pásztorok tudnak-e úgy nézni, mint a bárányok. Egy biztos, ők úgy festettek!) Megkérdeztük, hogy értik ezt. Szükségük volt bátorításra, de végül csak kiderült minden.

A közeli hegyekben őrizték a juhokat, amikor hirtelen úgy elárasztotta környezetüket a ragyogás, mintha csak lecsapott volna egy villám és ott maradt volna a fénye. És ott volt az angyal. A pásztorok eszüket vesztették, úgy féltek tőle, de az angyal bátorította, hogy ne rettegjenek. Hiszen azért küldték, hogy örömhírt hirdessen mindenkinek: – Ma Dávid városában – mondta – Megváltó született nektek. Ő a Messiás. Ő az Úr. Onnan fogjátok megtudni, hogy ez igaz, hogy bepólyálva találtok rá, jászolban fekve.

Elhangzott egy szó, amit nem tudtam kiverni a fejemből: Megváltó. Látod, én is ezt a szót mondtam ki Erzsébet házánál azon a bizonyos napon: Isten a Megváltóm. Sőt, az angyal is ezt jelentette ki Józsefnek: Jézus legyen a neve, mert ő lesz, aki megszabadítja népét bűneitől.

Van még valami, amiről beszélnem kell. Hat héttel később történt, azon a napon, amikor felmentünk a jeruzsálemi templomba, a szülés utáni tisztulási szertartásra. Volt ott egy Simeon nevű idős ember. Karjaira vette a kisbabámat, és imában elmondta Istennek, hogy most már békés szívvel hal meg, mert megláthatta a megváltóját.

Aztán hozzám fordult – sosem fogom elfelejteni a szavait: – Ennek a gyermeknek az a küldetése, hogy általa sok ember bukjon el és emelkedjen fel Izraelben. Olyan üzenetet fog hordozni az élete, mely ellen sokan felszólalnak. Ezáltal derül majd fény arra, hogy mi is rejlik megannyi szívben. Még a te lelkedet is átjárja az éles kard.

Ezek voltak Simeon utolsó szavai. Valóra is váltak – egytől egyig! Eszembe jutottak azon a napon is – akkor, amikor átszegezték őt. Egyetlen anyának sem lenne szabad ilyesmit látnia. Én mégis ott akartam lenni. Örülök, hogy jelen voltam. Még ekkor is értem aggódott – megkérte a barátját, Jánost, hogy gondoskodjon rólam.

Azon a napon töviskoronát viselt, de az én szememben fenségesebben tündökölt, mint a világ összes Heródese és császára. Ledöntötte őket, felemelkedett, és magához vonzotta a szegényeket és az alázatosakat.

Igen, hiszek benne. Hiszem, hogy Ő a Megváltóm. És ha én, az édesanyja, aki nevelte és tisztába tette őt, hiszem, hogy Ő a világ megváltója, Isten Fia... ha a fivérei és a lánytestvérei, akik dacoltak és vitatkoztak vele a felnőtté válás ideje alatt, képesek hinni benne, tudom, hogy te is képes vagy. Csupán meg kell látnod, hogy szegény bűnös vagy és szükségben szenvedsz, majd el kell fogadnod, hogy Ő a bűnösök Megváltója. Kérd, hogy bocsásson meg neked!